

Czy w akwakulturze jest miejsce dla brzanki (*Barbus carpathicus*)?

*Justyna Sikorska, Michał Korwin-Kossakowski, Jacek Wolnicki, Rafał Kamiński,
Stefan Wach*

Zakład Rybactwa Stawowego, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

Brzanka jest bardzo słabo poznanym gatunkiem z rodziny karpiovatych. To typowo reofilna ryba małych cieków, występująca w górskich lub podgórskich rzekach i potokach zachodnich i wschodnich Karpat. Brzanka nie jest objęta ochroną prawną, jednakże coraz częściej mówi się w Polsce o zanikaniu populacji tego gatunku. W pracy przedstawiono nieznane do tej pory aspekty biologii brzanki – opisano przebieg rozwoju embrionalnego i larwalnego wraz z odniesieniami do blisko spokrewnionej z nią brzany. Ponadto przedstawiono wyniki pierwszej próby podchowu młodocianych osobników tego gatunku w warunkach kontrolowanych z użyciem pasz startowych.

Średnica napęczniałej ikry brzanki wynosi ok. 2,2 mm. Rozwój zarodkowy w temperaturze 18°C kończy się po ok. 4 dobach. Wykluta larwa ma długość ok. 7,4 mm. W 24°C larwy napełniają pierwszą komorę pęcherza pławnego po 9 dniach od wyklucia. Młodeciane osobniki tego gatunku, podobnie jak brzana, efektywnie wykorzystują pasze startowe. Po 60 dniach intensywnego żywienia młodocianej brzanki dwoma starterami nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości morfologicznych, a wzrost ryb był szybszy niż w grupie żywionej pokarmem naturalnym.

Skuteczność stosowania HMB (kwas β-hydroksy-β-metylomastłowy-3-hydroksy-